

De paradox van de succesvolle kunstenaar

Succesvol door het belang zien
van belangeloos spelen?

Marit Jongsma 217298
Master Kunsteducatie Hanzehogeschool Groningen
& NHL Hogeschool Leeuwarden
Begeleiders Rhea Hummel & Yorick Karseboom
Amsterdam, januari, 2022

Abstract

In dit essay vraag ik mij af hoe het komt dat ik druk ervaar om van belang te zijn tijdens een artistiek proces. Een druk die er voor zorgt dat ik blokkeer. Er lijken twee belangen te zijn die zich tegenwerken. Het belang om ruimte te hebben in een artistiek proces om belangeloos te werken en zo tot onverwachtse uitkomsten te komen en het belang om van betekenis te kunnen zijn in de wereld.

Ik zoek mijn antwoorden door te kijken naar de positie van het beroep van de kunstenaar in onze maatschappij en naar het belang van belangeloos werken. Dit doe ik door te kijken hoe kunstenaar Vedran Kopljar zijn eigen belang koppelt aan zijn werk door een excuus te verzinnen om een verlangen te kunnen uitvoeren. Maar ook kijkend vanuit de visie van Hannah Arendt over 'arbeiden', 'werken' en 'handelen' waar het beroep van kunstenaar centraal staat en vanuit het essay van Koen Bartijn over het aanbod waar kunstenaars naartoe werken en de marktwerking.

Een oplossing zie ik in een groter maatschappelijk draagvlak voor kunstenaars door erkenning voor het belangeloze werken in een artistiek proces. Voor het noodzakelijke belangeloze spelen is veiligheid belangrijk door in je primaire behoeften te kunnen voorzien. Maar ook de erkenning van het belang van belangeloos werken vanuit de kunstenaar zelf speelt een rol om niet doelgericht te werken, maar het risico aandurven te gaan om open en onbevangen tot onverwachtse uitkomsten te komen die soms tot helemaal niets leiden.

Inhoudsopgave

Inleiding	3
De druk op kunstenaars om doelgericht te werken	4
Belang van belangeloos werken	5
De realiteit van een doelgerichte maatschappij	6
Erkenning van het belang van belangeloos werken in een artistiek proces	7
- Ruimte voor de kunstenaar door erkenning van uit de maatschappij voor belangeloos werken	
- Erkenning van de kunstenaar voor het belang van belangeloos werken	
Conclusie	10

Inleiding

Waar ben ik nou mee bezig als maker? Hoe kan ik iets zinvols bijdragen in de wereld? Als er nood aan de man is, hebben we dan liever een arts of een kunstenaar? Ai, dat blijft altijd een lastige. Maakt het uit of het van belang is als je er geen geld mee verdient? Zorgt het verdienmodel voor druk om betekenisvol werk te maken? Is het maatschappelijke druk die ik ervaar?

Als maker ervaar ik een dualiteit omdat twee belangen elkaar lijken tegen te werken. Aan de ene kant het verlangen naar de ruimte om belangeloos te werken en aan de andere kant betekenis aan het werk te willen geven, een plek in de wereld. Ik wil een doel bereiken. Bij de start van een artistiek proces kan ik beginnen met een open houding, maar al gauw komen er vragen als: 'zit de wereld hierop te wachten?' Het idee om van belang te zijn beweegt zich als zware, donkere wolken in mijn hoofd. De speeltuin waarin ik onbevangen kan experimenteren is daarmee gesloten en ruimte voor spelen vind ik niet meer. Het gevolg daarvan is dat ik het onverwachtse niet binnen laat en mijn artistiek proces slechts bestaat uit proberen.

Laat de succesvolle kunstenaar zich niet belemmeren door vooraf gestelde doelen? Zij blijft trouw aan haar eigen drijfkracht en laat zich niet beïnvloeden door verwachtingen van de omgeving of van haarzelf. De kunstenaar heeft ruimte nodig om creatief te zijn maar zij moet zich ook staande houden in de wereld door haar werk deelbaar te maken.

Wat het belang is van belangeloos werken in het artistieke proces omschrijf ik naar aanleiding van de podcast waarin presentator Theo Maassen (2021) in gesprek is met tekenaar Frenk Meeuwsen. Hoe geef je betekenis aan je werk zodat een belang krijgt?

In de podcast 'Kunst is lang' van Luuk Heezen & mister Motley (2021) vertelt kunstenaar Vedran Kopljar over zijn werkwijze: een continue staat van onzekerheid en het zoeken van een conceptuele betekenis als excuses om aan de slag te gaan.

Met de visie van filosofe Hannah Arendt (Berding, 2018) over arbeid, werk en handelen kijk ik naar het beroep van de kunstenaar. Is het werk van een kunstenaar doelgericht?

Daarnaast leg ik een analyse over de positie van de kunstenaar in onze huidige maatschappij uit het essay van Koen Bartijn (2022) uit mister Motley.

Is een van de oorzaken van de druk die ik ervaar als maker de verwachte doelstellingen vanuit de maatschappij?

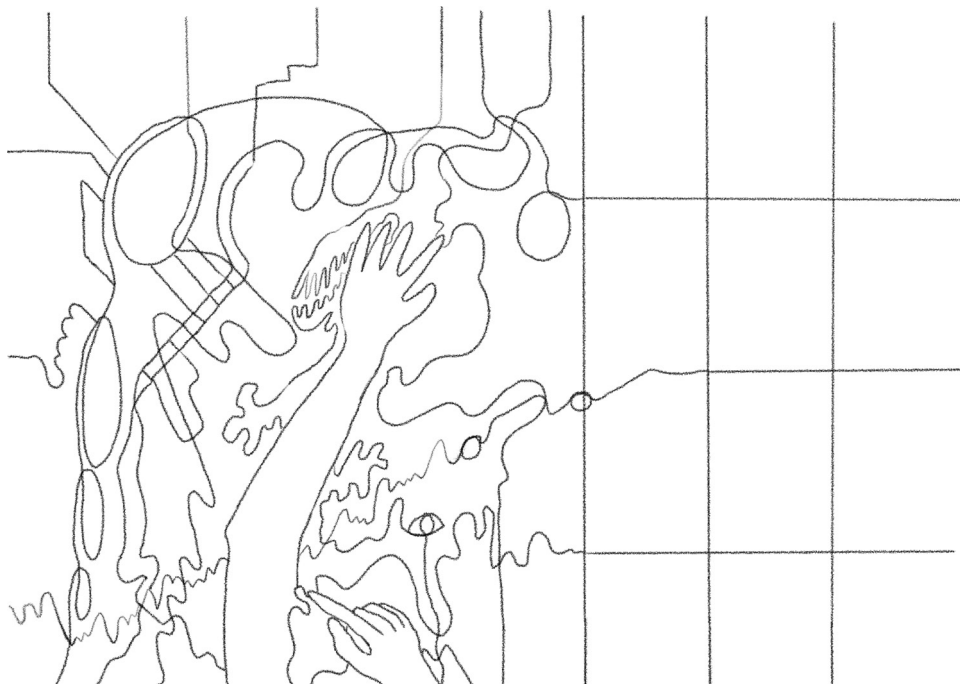
(eigen illustratie, 2021)

De druk op kunstenaars om doelgericht te werken

Wanneer ik werk met een vooraf gesteld doel, vind ik het lastiger om mijn tijd te gebruiken om wat te experimenteren. Het kan zorgen voor angst om de controle te verliezen en niet je doel te kunnen behalen. Mijn artistieke proces is vergelijkbaar met een tunnel waar ik andere wegen mis om te dwalen, te vragen, te onderzoeken en belangeloos te spelen. Ik ga recht af op mijn doel. Van 'a' naar 'b' om functioneel te zijn. Maar moet kunst wel functioneel zijn?

Tijdens mijn masterstudie Social Design op de Design Academy Eindhoven maakte ik een boek waarin ik mijn kleding rangschikte op waarde. Dit was een immense klus. Ik fotografeerde al mijn kleding van ondergoed tot winterjas. Ik wist dat een deadline naderde en durfde niet meer het risico te nemen mijn idee te heroverwegen of ermee te experimenteren. Ik was doelgericht aan het werk. Mijn artistieke proces leek eerder op een draaiende fabriek dan een interessante zoektocht waarin ik plezier had. Ik werkte naar een verwacht eindresultaat van de opleiding toe. Social Design is een opleiding die nadrukkelijk aansluiting probeert te zoeken met tendensen in de maatschappij. Dat zorgde bij mij voor druk om mijn natuurlijke interesses direct te moeten koppelen aan actuele gebeurtenissen. Het spelen en onderzoeken bleef uit.

Door schaarste in financiële middelen zie ik om mij heen meer mensen werken naar aanbod in plaats van vanuit natuurlijke interesses. Ook Koen Bartijn merkt op dat de kunstenaar grotendeels afhankelijk is van of zij aansluiting vindt bij instellingen, de markt en beslissingsmakers (Bartijn, 2022). Als kunstenaar wil je ook onderdeel zijn van de maatschappij waarin je leeft. Je moet kunnen meedraaien. Wat als gevolg kan hebben dat je doelgericht te werk gaat om aan belangen van de maatschappij te voldoen en waardoor vervolgens het belangeloze werken onderdrukt wordt. Het kan een lastig stramien zijn voor de kunstenaar om zich in staande te houden.

(eigen illustratie, 2021)

Belang van belangeloos werken

Hiermee bedoel ik dat er gewerkt kan worden vanuit een onbevangen houding, zonder oordeel. En ja, daar zit al een contradictie in; ik heb het over het belang van onbevangen en belangeloos werken. In een artistiek proces kan je bezig gaan met iets wat je verwondert waardoor je op onderzoek uit gaat. Wanneer je dit onbevangen doet sta je open voor experiment zonder al te snel te oordelen. Dit is van belang om tot onverwachtse en verrassende uitkomsten te kunnen komen.

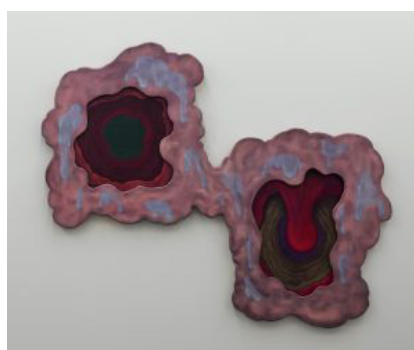
Als ik bijvoorbeeld wil proberen een paard te tekenen met een opgebrande lucifer en bij de eerste beweging die ik teken het experiment als mislukt bestempel, misgun ik mijzelf het spelen en het onderzoeken. Als ik mij vasthoud aan een vooraf gesteld doel, een paard tekenen met een opgebrande lucifer, sta ik ook niet meer open voor andere onverwachtse resultaten. Er is sprake van een belang, een verwacht eindresultaat. Het onbevangen op onderzoek uitgaan kan dan erg onzeker aanvoelen. Er komt druk te liggen op het experimenteren. Het onbevangen werken is dan niet meer vrijblijvend en speels maar wordt overschaduwd door het idee van om belang te zijn en zodra dat in mijn hoofd komt blokkeert de boel. De twijfel slaat toe en het kritische zelf is aan het woord en gaat redeneren, slaat het wel ergens op? Er ontstaat tunnelvisie en/of blokkades tijdens artistiek proces.

Frenk Meeuwsen (Maassen, 2021) spreekt over een staat van zen zijn.

In de flow zijn. Wat samenhangt met iets doen wat je beheerst, maar waar nog wel uitdaging in zit. Maar het is niet zo moeilijk dat je ervan ontregelt of in paniek raakt. Een soort aangename *buzz* van 'hé het gaat goed, maar ik moet wel goed opletten. Het is wel spannend maar ik wil ook weer niet op mijn tenen lopen.

Iets wat Theo Maassen omschrijft als "dosering van de moeilijkheidsgraad die juist moet zijn". Maar wat volgens Meeuwsen lastig is om zelf te doseren, "want de omgeving kan erbij komen kijken en dan kan de lat weer veel te hoog liggen". Het kan zowel het idee zijn als daadwerkelijke verwachtingen van je omgeving. Dosering zie ik als controle hebben in risicovol onderzoeken. Je weet immers niet wat de resultaten zijn van te voren. Volgens Julia Cameron (2020, p.50) is creativiteit spelen waarvoor je jezelf toestemming moet geven. Ik interpreteer het spelen als een belangeloze activiteit wat van grote belang is. Kunstenaar Vedran Kopljar (Heezen, 2021) lijkt zichzelf toestemming te geven om te spelen. Daarvoor verzint hij excuses, heel veel excuses. Zo startte hij zijn werk *Inner Spaces* vanuit een verlangen om te schilderen.

Ik had ook gewoon kunnen schilderen, maar dat is ergens betekenisloos voor mij. Dus dan moet ik een soort conceptueel framework in elkaar beginnen te timmeren waardoor ik zonder schuldgevoel kan gaan schilderen zodat het voor mij een betekenisvolle activiteit is. Een excuus creëren om te gaan schilderen. (Heezen, 2021)

(Kopljar, 1991)

Maar dat excuus is niet zomaar uit de lucht gegrepen, het komt wel degelijk ergens vandaan. Het zijn onderwerpen die Kopljar ook interesseren.

Soms heb ik zin om iets te bevragen en dan moet ik naar het medium zoeken en soms heb ik zin in een medium en moet ik zoeken naar dingen om te bevragen. Dan ga ik terug in mijn geheugen naar dingen die mij interesseren en die ik mij kan bevragen. (Heezen, 2021)

Het lijkt er op dat Kopljar een belang aan zijn werk koppelt. Een belang waar hij zelf voor kiest. Al vraag ik mij af of het zoeken van een excuus toch een druk is die van buiten of binnen af komt? Is de succesvolle kunstenaar iemand die inzicht heeft in haar artistieke proces en daardoor dit enigszins kan sturen? Een kunstenaar die een juiste balans weet te vinden tussen onbevangen en belangeloos werken en het koppelen van een eigen belang. Zoals Kopljar zijn eigen excuses verzint om volgens zijn verlangens te handelen.

De realiteit van een doelgerichte maatschappij

Mijn vermoeden is dat het denken en handelen vanuit het belang de oorzaak is van de (westerse) samenleving waarin wij leven. Ik ben een individu in een samenleving. Een individueel bestaan heeft iets heel nietigs en ik wil dat ik niet alleen voor mijzelf besta, maar dat mijn bestaan ook iets toevoegt in de wereld.

Maar hoe staat het gevoel om van belang te zijn in verhouding met het maken? Kopljar (Heezen, 2021) heeft het over betekenisgeving in zijn werk. Ik ervaar het als iets moeten toevoegen om van belang zijn te kunnen zijn. Waar komt dit gevoel vandaan? In het maakmodel noemt Wallas als laatste fase "...de *verificatie*, waarin het idee bewust moet worden uitgewerkt en getoetst dient te worden aan de werkelijkheid." (Christophe, 2006)

Hebben we te maken met de realiteit van een doelgerichte maatschappij? Vergeten wij niet dat redenatie verbeeldingskracht kan doden? Het bewust uitwerken van een idee interpreteer ik als rationeel handelen. "Artistiek experimenteren en creëren hoeft niet uitgesproken politiek van aard te zijn om toch belangrijk politiek werk te verrichten, soms door de grenzen van onze verbeelding aan het licht te brengen, soms door de verbeelding aan te wakkeren." (Alj's et al., 2010, p.9) Als ik Godfrey begrijp hebben we dus niet een vooraf gesteld doel nodig om toch van belang te kunnen zijn voor de maatschappij.

Duits-Amerikaans filosoof Hannah Arendt (Berding, 2018) maakt een onderscheid tussen 'arbeiden', 'werken' en 'handelen'. 'Arbeiden' (labor) ziet ze als "een kwestie van biologie en van noodzakelijke activiteiten". Het gaat om biologische processen als bijvoorbeeld eten. Bij 'werken' (work) of iets maken, hebben we een "een duidelijk doel voor ogen, waar we gericht middelen voor inzetten." Het gaat om iets ge-bruiken in plaats van ver-bruiken (arbeiden). Maar "werkelijke menselijke vrijheid" vinden we in handelen (acting).

Typerend voor het handelen is dat daar geen doel-middeldenken heerst, en ook dat het nooit 'af' is: op elk woord kan een volgend woord volgen. Het is niet maakbaar, al denkt men soms dat de menselijke interactie kan worden 'gemaakt' zoals je een tafel maakt. Maar waar het productieproces van een tafel zich goed laat plannen en voorspellen, is dat met het menselijk handelen niet het geval. (Berding, 2018)

Als ik Arendt haar visie lees zou ik het beroep van de kunstenaar onder 'handelen' plaatsen. Mijn opvatting is dat de kunstenaar een onderzoeker en vragensteller is. Het maken van de kunstenaar is geen goed voorspelbaar en planmatig proces maar artistiek waar ruimte nodig is om juist niet doelgericht te werken maar belangeloos te spelen! Maar als ik kijk naar de beroepskunstenaar in onze samenleving lijkt Arendt haar 'werken' van toepassing. Een verschuiving die Arendt ook al zag: "... we zijn 'handelen' – die vrije manier van omgaan en spreken met elkaar, waarin we onthullen hoe we zijn – gaan opvatten als 'maken': het bekende/beruchte maakbaarheidsideaal". (Berding, 2018)

Een doelgerichte werkwijze van de kunstenaar vind ik ook terug in het essay van Bartijn (2022). De kunstenaar anno 2022 werkt naar marktaanbod. Individuele kunstsubsidies zijn afgeschaft met als doel een marktwerking te creëren waar alleen een klein groepje kunstenaars kan excelleren. Subsidies kwamen in handen van instellingen die zo de regie kunnen voeren over de kunstenaars. Kunstenaars werken naar vraag in plaats van dat er wordt gekeken naar wat ze te bieden hebben.

Het sociale kunstbeleid waarmee kwetsbare werkenden meer bestaanszekerheid kan worden gegeven binnen een harde marktrealiteit en weerbarstige arbeidsmarkt staat lijnrecht tegenover de opvatting dat kunstsubsidie is bedoeld om excellentie en talent te motiveren. In het laatste geval is kunstsubsidie, of juist het ontbreken daarvan, bedoeld om kunstenaars een internationale toppositie binnen de internationale forums en markten van de kunstwereld te laten verwerven. Dan kan slechts een enkeling op ondersteuning rekenen – niet in de vorm van zak geld en vertrouwen dat het op een goede manier wordt besteed, maar in de vorm van 'gestimuleerde aansluiting bij kunstinstituten en de markt' onder toeziend oog van gewichtige personen in de sector. (Bartijn, 2022)

Als de kunstenaar naar aanbod moet werken is er weinig ruimte in een artistiek proces voor belangeloos spelen om tot onverwachte resultaten te komen. Tenzij de kunstenaar zijn eigen belang terug vindt in de gedeelde belangen in het aanbod.

Erkenning voor het belang van belangeloos werken in een artistiek proces

Kunst heeft ruimte nodig om te ontstaan en bestaan. Het gaat niet om realistisch en doelgericht te werken. Kunst is geen verdienmodel. Het gaat om reflectie, verwondering, onderzoeken en vragen deelbaar te maken. Bartijn oppert "Waarom geven we niet ook de middelen aan de kunstenaar zelf? Of leeft hier dan toch nog steeds de angst dat zij op hun gat gaan zitten, de strijd om zichtbaarheid staken en teruggaan naar hun 'belangeloze speeltuin'? " (Bartijn, 2022) Ik denk dat we erkenning nodig hebben voor het belangeloze werken in een artistiek proces. Dit geldt zowel vanuit de maatschappij als de kunstenaar zelf. Allereerst ga ik in op erkenning vanuit de maatschappij.

Ruimte voor de kunstenaar door erkenning vanuit de maatschappij voor belangeloos werken

Waar Bartijn (2022) voor pleit is het opnieuw leren vertrouwen van kunstenaars en meer mogelijkheden voor hen om in te werken door "opdrachten en (cultureel) kapitaal gezamenlijk naar zich toe te kunnen trekken, zonder de tussenkomst van instellingen".

Dat sluit aan bij hoe ik mij voorstel hoe belangen vanuit de maatschappij ook een speelveld kan zijn voor kunstenaars. In plaats van het als druk te ervaren kan je de belangen in de maatschappij ook als inspiratie gebruiken. De zoekende, spelende kunstenaar is geen dwaas, maar iemand die bezig is zich te verhouden met en in de wereld waarin zij zich bevindt. Weten kunstenaars dit deelbaar te maken voor een breder publiek kan het ook een groter maatschappelijk draagvlak krijgen. Er moet niet gevraagd worden van de kunstenaar om doelgericht te werken naar aanbod, maar vanuit een eigen interesse van de kunstenaar die aan kan sluiten bij maatschappelijke belangen.

Bartijn (2022) schrijft over "meer mogelijkheden om gezamenlijk te kunnen optrekken, in de vorm van werkbeurzen voor kunstenaarscollectieven". Het zou kunnen zorgen voor meer grip in handen van de kunstenaars", meer organisatiekracht en meer onderlinge solidariteit. Zo wordt de emancipatie van kunstenaars niet slechts afhankelijk van het beleid van instellingen, maar ook van de zeggenschap en het initiatief van deze gemeenschap zelf – die zich reeds in allerlei solidariteitsorganisaties en collectieven organiseren.

Erkenning van de kunstenaar voor het belang van belangeloos werken

Maar het gaat ook over vertrouwen van de kunstenaar in zichzelf. Zij die ook het belang van belangeloos spelen moet erkennen in het artistieke proces. Niet een doelgerichte werkwijze, maar het risico aandurft te gaan om open en onbevangen tot onverwachtse uitkomsten te komen of soms tot helemaal niets. Dat is onderdeel van het artistieke proces.

Zo geeft Kopljar aan in een constante onzekerheid te leven. Hij gelooft niet in fundamentele zekerheden. "Alles is een hypothese. Als ik echt iets weet dan ga ik het zeker niet maken want dan kan het gewoon in mijn hoofd blijven." (Heezen, 2021) Dat past denk ik bij het onderzoekende karakter van de kunstenaar. Het belangeloze zit ook in jezelf tijd en ruimte gunnen. Of zoals Theo Maassen (2021) het mooi verwoordt: "Om een idee te krijgen is het ook om tijd te hebben om naar een dobbertje te kijken van de hengel en je kan niet afdwingen dat die vis gaat bijten, maar je moet wel een beetje op dat dobbertje letten en dat is je werk. Dat ziet er inderdaad heel lui uit, maar dat is wel wat je moet doen soms."

De Incubatie is een fase van schijnbare rust, er wordt niet opzettelijk en niet bewust aan het probleem gewerkt, maar er vinden wel degelijk denkactiviteiten plaats.

Wallas denkt dat er wel een onbewust proces aan de gang is, een proces van 'rijping'. Degenen die zijn opgevoed met de gedachte dat nietsdoen een zonde is en voortdurende activiteit een deugd, kunnen moeilijk accepteren dat er tijden zijn waarin je meer bereikt met passiviteit dan met activiteit. (Christophe, 2006)

Maar het heeft ook te maken met in staat zijn om een incubatie-fase te laten ontstaan. Daarvoor heb je veiligheid nodig door in je primaire behoeften te zijn voorzien.

Meeuwsen: om creatief bezig te zijn moet je zorgen dat je niet teveel grote zorgen aan je hoofd hebt. Een omgeving creëren waar je je veilig voelt en waar je dusdanig ontspannen bent zodat je iets leuks kan gaan doen, want iets maken moet toch wel altijd uit een gevoel van behagen komen. Er is zo'n idee dat de kunstenaar in jezelf een kind is. Daar moet je goed voor zorgen, dat moet je koesteren. Als je zorgen hebt dat je je huur niet kan betalen en of er te eten is voor de mensen om je heen dan kun je niet gaan spelen. Dus al die aantal basis voorwaarden moet wel eerst zijn voldoen. (Maassen, 2021)

Conclusie

Het essay begon ik over de druk die ik ervaar wanneer ik maak. Ik blokkeer tijdens mijn artistieke proces omdat de drukkende zware wolken in mijn hoofd mij vragen of het van belang is. Ik stelde de vraag: als er nood aan de man is hebben we dan liever een arts of een kunstenaar? Het gaat niet om het een of ander, beiden is van belang.

De kunstenaar moet het belang van belangeloos werken erkennen als onderdeel van het artistieke proces en het risico aanvaren om in een staat van onzekerheid te kunnen verkeren. Al ben ik mij ook bewust van de moeilijkheid hiervan. Belangeloos spelen is een noodzaak om creatief te zijn. Maar hiervoor heb je wel de veiligheid nodig door in je primaire behoeften te zijn voorzien. Daarvoor is het van belang dat er een maatschappelijk draagvlak is voor kunstenaars. Kunst is óók belangrijk. We moeten niet willen dat marktwerking het bestaan van kunstenaars bepaalt, maar hen beschermen, de ruimte geven en vieren als een rijkdom in onze samenleving. Kunst is niet rationeel en doelgericht dat zou het ook niet moeten worden. We kunnen dan ook niet van onze kunstenaars verwachten dat zij rationeel en doelgericht te werk gaan.

Ik hoop dat ik milder word in mijn eigen artistieke proces en mijzelf toestemming geef ook te spelen.

Bibliografie

- Alÿs, F., Modern, N.Y., Godrey, M., Biesenbach, K., Greenberg, K., Tate Modern (Gallery), Wiels (Gallery: Brussels, B., & Museum of Modern Art (New York, N. Y. (2010). *Francis Alÿs*. Tate pub. p.9
- Bartijn, K. (2022, 6 januari). *First decisions voor de nieuwe regering - een pleidooi voor hernieuwd vertrouwen in de kunstenaars*. Mister Motley. Geraadpleegd op 6 januari 2022, van <https://www.mistermotley.nl/first-decisions-voor-de-nieuwe-regering-een-pleidooi-voor-hernieuwd-vertrouwen-in-de-kunstenaars/>
- Berding, J. (2010, 18 september). *Hannah Arendt en de school als tussenruimte: "Onderwijs is er niet om de wereld te verbeteren, maar om cultuur door te geven."* Nivoz. Geraadpleegd op 3 januari 2022, van <https://nivoz.nl/nl/hannah-arendt-en-de-school-als-tussenruimte-onderwijs-is-er-niet-om-de-wereld-te-verbeteren-maar-om-cultuur-door-te-geven>
- Cameron, J. (2020). *The Artist's Way* (1ste editie). Lev. p. 50
- Christophe, N. (2006). De dynamiek van een maakproces. *Interne publicatie Lectoraat Theatrale Maakprocessen*, Faculteit Theater, Hogeschool voor de Kunsten Utrecht
- Heezen, L. (Host). (2021, 24 november). *Aflevering 185 - Vedran Kopljar*. Kunst is lang. Luuk Heezen. Geraadpleegd op 4 december 2021, van <https://www.luukheezen.nl/podcast-kunst-is-lang/2021/11/17/aflevering-185-vedran-kopljar>
- Kopljar, V. (2021, 24 november). [Afbeelding]. www.mistermotley.nl. <https://www.mistermotley.nl/vedran-kopljar/>
- Maassen, T. (Host). (2021, 3 juni). Frenk Meeuwsen (Seizoen 3 aflevering 7) [Podcastaflevering]. *In Ervaring voor Beginners*. Geraadpleegd op 24 november 2021, van <https://theomaassen.nl/podcast/frenk-meeuwsen/>